

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 8 września 2025 r.

Pozycja 223

POSTANOWIENIE

z dnia 19 marca 2025 r.

Sygn. akt Ts 34/24

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Michał Warciński,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M.W. o zbadanie zgodności:

art. 110 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 1896, ze zm.) z art. 2, art. 8, art. 32 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 20 lutego 2024 r. (data nadania), M.W. (dalej: skarżąca), reprezentowana przez pełnomocnika z urzędu, wystąpiła z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia, na tle następującego stanu faktycznego.

1. Wyrokiem z 23 października 2018 r. (sygn. akt [...]) Sąd Okręgowy w K. I Wydział Cywilny zasądził od skarżącej na rzecz Deutsche Bank Polska S.A. z siedzibą w W. kwotę 145.326,24 franków szwajcarskich z umownymi odsetkami w wysokości odsetek ustawowych powiększonych o 10 punktów procentowych, każdorazowo nie więcej niż dwukrotność ustawowych odsetek za opóźnienie, liczonymi od kwoty 142.348,94 franków szwajcarskich od 13 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty.

Skarżąca wniosła do Sądu Apelacyjnego w K. apelację od powyższego wyroku.

1.2. Wyrokiem z 11 grudnia 2019 r. Sąd Apelacyjny w K. I Wydział Cywilny (sygn. akt [...]) oddalił apelację skarżącej, uznając, że jest bezzasadna.

Skarżąca wniosła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w K. z 11 grudnia 2019 r. (sygn. akt [...]).

1.3. Postanowieniem z 9 grudnia 2020 r. (sygn. akt [...]) Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wskazał, że wniosek

o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

W piśmie z 20 grudnia 2021 r. Prokurator Generalny wniósł skargę nadzwyczajną od wyroku Sądu Apelacyjnego w K. z 11 grudnia 2019 r. (sygn. akt [...]). Na podstawie art. 89 § 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1904, ze zm.) postawił zarzuty naruszenia zasad oraz praw człowieka i obywatela określonych w art. 2, art. 32 ust. 1, art. 45 ust. 1 i art. 76 Konstytucji, rażącego naruszenia prawa materialnego, tj. art. 58 § 1 i 3 k.c. w związku z art. 353¹ k.c. oraz art. 385¹ k.c. oraz rażącego naruszenia prawa procesowego, poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 227 k.p.c. w związku z art. 248 § 1 i 2 k.p.c.

1.4. Wyrokiem z 5 kwietnia 2023 r. (sygn. akt [...]) Sąd Najwyższy Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, na podstawie art. 91 § 1 zd. 2 ustawy o Sądzie Najwyższym, oddalił skargę nadzwyczajną wniesioną przez Prokuratora Generalnego od wyroku Sądu Apelacyjnego w K. z 11 grudnia 2019 r. (sygn. akt [...]), uznając, że jest niezasadna. W uzasadnieniu wyroku Sąd Najwyższy, odnosząc się do zarzutu naruszenia prawa materialnego: art. 58 § 1 i 3 k.c. w związku z art. 353¹ k.c. oraz art. 385¹ k.c., uznał, że Sąd Apelacyjny w K. w wyroku z 11 grudnia 2019 r. nie dopuścił się stawianych w skardze nadzwyczajnej uchybień. Wskazał następnie, że wykazanie braku naruszenia prawa materialnego czyni również bezzasadnym zarzut obrazy prawa procesowego.

2. W skardze konstytucyjnej skarżąca wniosła o stwierdzenie, że art. 110 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 1896; ze zm.; dalej: u.p.b.) jest niezgodny z art. 2, art. 8, art. 32 ust. 2 Konstytucji, wskazując że art. 2 Konstytucji statuuje zasadę państwa prawnego, wraz z art. 8 Konstytucji zasadę zaufania obywateli do państwa. Skarżąca uznała niedookreśloność art. 110 u.p.b. W związku z tym stwierdziła, że przepis ten narusza zasadę określoności prawa oraz zasadę zaufania obywateli do państwa, różnicuje klientów banku, prowadząc tym samym do naruszenia zasady równego traktowania.

3. Zarządzeniem Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 25 marca 2024 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącej 17 kwietnia 2024 r.) skarżąca została wezwana do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej.

Skarżąca odniosła się do zarządzenia Prezesa Trybunału Konstytucyjnego w piśmie z 24 kwietnia 2024 r. (data nadania), przesyłając w załączeniu wymagane dokumenty. Wskazała, że ostatecznym orzeczeniem, z którym wiąże naruszenie przysługujących jej konstytucyjnych wolności i praw, jest wyrok Sądu Najwyższego z 5 kwietnia 2023 r. (sygn. akt [...]), wskazując, że od tego orzeczenia nie przysługiwał nadzwyczajny środek zaskarżenia.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Trybunał Konstytucyjny dokonuje oceny spełnienia przesłanek wynikających z art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz z przepisów u.o.t.p.TK, określających warunki formalne skargi konstytucyjnej. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymogów.

2. W rozpoznawanej skardze konstytucyjnej skarżąca zakwestionowała art. 110 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 1896, ze zm.; dalej:

u.p.b.). Trybunał stwierdził, że art. 110 u.p.b. stanowiący przedmiot zaskarżenia w niniejszej skardze nie został powołany w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w K. I Wydział Cywilny z 23 października 2018 r. (sygn. akt [...]). W apelacji wniesionej od powyższego wyroku skarżąca nie zarzuciła naruszenia wskazanego wyżej przepisu. Sąd Apelacyjny w K. I Wydział Cywilny, rozpoznając sprawę na skutek apelacji skarżącej od wyroku Sądu Okręgowego w K., w uzasadnieniu wyroku z 11 grudnia 2019 r. (sygn. akt [...]) nie odnosił się do art. 110 u.p.b. Rozpatrując skargę kasacyjną wniesioną przez skarżącą od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w K., Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z 9 grudnia 2020 r. (sygn. akt [...]) również nie odnosił się do art. 110 u.p.b. W skardze nadzwyczajnej wniesionej przez Prokuratora Generalnego także nie zarzucono naruszenia art. 110 u.p.b.

Analiza rozpatrywanej sprawy prowadzi do wniosku, że art. 110 u.p.b., który stanowi przedmiot zaskarżenia w skardze konstytucyjnej, nie był podstawą prawną ostatecznego orzeczenia wydanego w sprawie, w związku z którą została wniesiona niniejsza skarga. Wyrok Sądu Najwyższego z 5 kwietnia 2023 r. (sygn. akt [...]), będący ostatecznym rozstrzygnięciem o prawach skarżącej, nie został oparty na art. 110 u.p.b., przepis ten nie został też powołany w uzasadnieniu tego wyroku. Oznacza to, że skarżąca nieprawidłowo określiła przedmiot zaskarżenia w niniejszym postępowaniu.

W związku z powyższym Trybunał Konstytucyjny uznał, że rozpoznawana skarga konstytucyjna nie spełniła warunku określonego w art. 79 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK.

Okoliczność ta stanowi samodzielną podstawę odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Biorąc powyższe pod uwagę, Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK, postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącej przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w terminie 7 dni od dnia jego doręczenia.